

PLENUM

Vol. 2
Oktober 2020

Tidsskriftet Plenum

Poesi og kortprosa.
vol. 2 - 1. oktober 2020.

© Foreningen for Litterære Håndsrækninger
& bidragsydere.

Udgivet af Foreningen for Litterære
Håndsrækninger.
Først publiceret på: <https://fflh.dk/plenum/laes/>
Udgivet i Danmark 2020.

ISSN: 2597-1506

Kontakt: plenum@fflh.dk

Forfattere:

Ayan Ahmed
Emma Bernadette Marquard Otzen
Anna Møller
Jan H. Hansen
Maj Rafferty

Forside:

Malte Hjort Hjelmsø

Redaktion:

Cecilie Sund Kristensen
Nicoline Christensen
Celeste Sylvest Brix Møller
Cæcilie Sylvest Brix Møller

Opsætning:

Cecilie Sund Kristensen

PLENUM

Tidsskrift for digte & kortprosa

Foreningen for Litterære Håndsrækninger

Plenum er et tidsskrift for digte og kortprosa. Det udkommer hver anden måned med et nyt tema for hver udgivelse.

Plenum er skabt af Foreningen for Litterære Håndsrækninger, der også udgiver antologier og arbejder på at udbrede litteraturen og gøre den mere tilgængelig for alle.

Plenum er et mikro-tidsskrift, hvor der hver anden måned udvælges ét billede til forsiden og fem tekster til indholdet. Dette for at skære helt ind til benet og vælge de bidrag, som vi i bestyrelsen finder stærkest.

Vol 2. af Plenum har VÆSKE som tema. Et tema vi valgte på baggrund af, hvor fascinerende frit det i virkeligheden kan fortolkes. Væske kan blandt andet associeres med kroppen, med naturen, med drikkevarer, med liv. Væsken er overalt.

God fornøjelse.

VÆSKE

Ayan Ahmed

Flydende linjer

I en verden, hvor definitionerne er flydende og identitet
ikke længere er fast
Som tidevandet skubbes grænserne konstant, form dig
selv som du vil
Fra Instagram til kantinen på skolen og arbejdspladsen
Kroppen dehydreret, væsken erstattet med SoMe

Her kan du være det du vil være, med en dansk politik
som træder vande
Symbolpolitik maskeret som reelle ændringer til de
svageste
I en udsultet sundhedssektor er ændringerne som
dråber i havet
Afmaskeret, har de fraskrevet sig ansvaret

Dansker, når du er topleder. Ikke-vestlig, når du er ar-
bejdsløs og deprimeret
Dansk statsborger ifølge dit rødbedepas, en byrde
ifølge DF
"Ikke-vestlig" pryder forsiderne, nuancerne for længst
udvisket
Uønsket her, som Inger Støjbergs løgne

Et stof på hovedet dødssyndens, afskyet i det idylliske
danske bybillede
Ordene skærer endnu dybere og rodfæster sig i sindet
Sindet som ingen ro må få af Christiansborg
Uønsket i det hjem de kaldte deres

Progressiv muslim nemmere at tygge for Ole i EB's
kommentarfelt

Frihedskamp når han slår efter kvinden med tørklædet
Terrorisme når palæstinenserne kæmper for sit hjem
Til Ole, uden diskrimination, indbetales kontanthjælpen

Ikke-vestlig, det nye skældsord, politisk korrekthed spillet
Borgerne tilskuerne, orkestreret af medierne
Mestret af de folkevalgte, udløst af hungren efter
eftervederlag
I bedste sendetid, graves der utallige grøfter

I S-toget fik indvandrerdrengene dødstødet af deres
statsminister
I ytringsfrihedens navn var de ikke længere bare drenge
Smertetærsklen styrkes atter igen
I håbet om at blive set som et menneske en dag

Ordene preller ikke længere af
Kvalt af de labels som har taget form
Hovedet over vandet, inden du drukner i din rodløshed
Døden må vente, for Danmark er ikke færdig med dig

Med "en procent påvist" gik der skår i glæden
I måneskæret vil de se, i kampen mod én virus
Breder en anden virus sig som ringe i vandet
I håbet om endnu gang at besøge de hvileløse

Emma Bernadette Marquard Otzen

LAKTERING

Et langbord i et hvidt rum, med dertilhørende
siddepladser

Et fyldt konferencelokale med mænd
Blot skjorter, bag jakkesæt, bag slips, bag maskulint
skjold
Ble under buks, manglende mimik, rank ryg og bankboks

En kvinde i smart amme-bh står som plantet i et hjørne
Vi kan kalde hende Mor
Mor er god
Mor tager sig af voksne mænd
Mor er en inteteksistens
Det er mor ligeglad med
Mor er glad når andre er glade

Nogle gange græder mændene
Så lakterer mor
Mors job er vigtigt, men det tænker mor ikke meget over
Hun ønsker bare ikke at se voksne mænd græde
Mor vil bare gerne elskes ubetinget
Mor elsker servicebranchen

Så hun ammer dem, før de holder taler
Hun ammer dem, så de kan tage vigtige beslutninger
Som blandt andet hvor mange penge vi skal bruge på
præcisionsbomber og kampfly

Det vigtigste er at være en god mor
Det synes mor

Mor inviterer ind på mælk i konferencelokalet
Mange mænd kan lide mors mælk
Mor går med til noget nyt
En maskine til malkning af mor
Mor ligner nu en ko
Mor synes det hele giver mening

Mor har kun haft et job

Mor elsker sit job

Anna Møller

MARK OG DAISY ER KÆRESTER

Efter indkøb samles de i køkkenet omkring øen og har hver deres opgave. Mark skal hjælpe med mælken, og Daisy kan sætte kopper på plads, mens personalet spørger ind til deres dag. Doug har sin cowboylæderhat på med den lange snor bundet under hagen, og han hjælper med at give de andre opgaver, indtil de er helt færdige med listen og kan få deres belønning; yoghurt, kakaomælk eller to kiks. Når klokken bliver fire, og de får eftermiddagste i huset, er det personalet, der rydder op, man må ikke hjælpe, for så putter Daisy de kolde tebreve ned i bh'en og lader dem bo der, så der kommer endnu en brun plet. Doug skælder hende ud, det er hans ansvar at vaske tøjet, men lige meget hjælper det. Daisy griner, hun ved godt, hun ikke må gøre det. Den næste dag er de ude på rideskolen. Mark stirrer på Daisys store bløde bryster, der gynger under den stribede sømandsbluse. Han har lyst til at stikke hele ansigtet ned til Daisys bryster. Det må være ligesom en varm pude fyldt med fjer eller dun fra en hvid gås eller som et badekar med sæbebobler i. Nederdelen danser omkring hende, hun griner højt og bliver trukket hele vejen hen til de andre. Nu er hesten træt. Nu skal hesten tilbage i stalden, og de er færdige. John Kennedy hjælper Daisy ned, for han er så stærk, og Daisy griner, at han ikke må røre ved hendes numse, men John Kennedy er alvorlig og siger »Of course not, Daisy.« Da de kører hjem i mini-van'en, vælger Mark sangen, og han ved lige præcis, hvad det skal være, det skal være "You are so beautiful to me." John Kennedy siger, at det er et godt valg, og han finder den på maskinen, og de synger alle sammen. Mark er spændt fast med den store sele, så han ikke falder ned på gulvet, når de drejer om hjørner, og han kigger over mod Daisy og syn-

ger så højt, han kan: »You are so beautiful to me.« Daisy griner og kigger tilbage og siger »Wow«, og da ved Mark, at de er kærester. At hun også godt kan lide ham. Om aftenen ser de et gammelt afsnit af De Flyvende Læger, og Daisy ved, hvad der sker i hver en scene, men John Kennedy vil bare spille guitar imens, så han sidder ovre på den lange sofa under vinduet og spiller med fingerspil. Det er den med den flinke mand, der kommer galt afsted, og så viser det sig, at han har to koner, der hedder det samme. Den ene er sød, og den anden er streng, men de bliver begge to rigtig sure på ham. Daisy synes, det er mægtigt sjovt og får lov til at spise to portioner budding samtidig. Da afsnittet slutter, lægger Mark mærke til, at Doug er væk. Han er ikke i køkkenet. Han er heller ikke på kontoret, hvor de ikke må komme. Der ligger en stak papirer ved siden af computeren, og en tyk sort mappe stikker ud fra reolen, men Mark rører ikke ved noget. Badeværelset er tomt, men ude under halvtaget, hvor vasketøjet hænger til tørre, står Doug. Han slipper et håndklæde og griber så en af Daisys lange bh'er, der dingler fra tørresnoen. Doug lægger hele ansigtet ind i den ene runding, og Mark skubber netdøren op med et hårdt skub. Doug skal ikke stå med hele hovedet nede i Daisys bh. Det er Daisys bh, og det må han ikke. »No!« siger Mark vredt. Doug siger, han mærker efter, om den er våd, for han har selv været med til vaske den, men Mark skriger »NO« igen og tripper hen mod Doug i det sene halvmørke, mens græshopperne summer og stjernerne efterhånden står klart. Det er forbudt, siger Mark og skubber til Doug, så han træder et skridt bagud. Doug snøvler, at Mark skal stoppe, ellers skriger han, stop, Mark. Mark hopper tættere på og skubber igen, skub, og fra Marks bukselinning begynder den velkendte bippen. Det er tid til vand, men Mark er ligeglad, for han skubber igen, så de kommer fri af overdækningen og ud på græsset.

Det har regnet. Mark har kun tennissokker på. Doug prøver at slippe væk. Han går til højre om Mark, men Mark er hurtigere, han er yngre og giver ham et stød på skulderen, så Doug falder omkuld på plænen og bliver liggende. Bipperiet er blevet højere. Den fortsætter, indtil man trykker på knappen, men man må først trykke på knappen, når man har sit vand i hånden. Mark hopper og ser på Doug, der ligger stille på græsset. Han har lyst til at sparke ham lige på benet, han har lyst til at bide kinden af ham, så Doug aldrig kommer tilbage og aldrig mere kigger på Daisy. Fra netdøren kan han høre John Kennedy råbe »Mark! Come get your water!« og da han vender sig mod den mørke plæne igen, er Doug væk.

Jan H. Hansen

ET GLAS VAND

Jeg sidder på min lukkede altan og drikker et glas vand. Glasset står foran mig. Jeg har fyldt det op fra en sort støbejernskande der står til venstre. Solen skinner ind og varmer altanen. Himlen er kun pletvist overskyet men det blæser lidt og sætter skub i skyerne. Jeg kan høre nogle børn lege et sted i nærheden. Nu er glasset kun 3/4 fyldt. I går aftes regnede det voldsomt. Harerne var kommet ud og sad i regnen som små gråbrune totter, mens de åd af det våde græs. Jeg syntes det var synd, at de skulle sidde der i regnen, og æde græs. Jeg fandt et par gulerødder i køleskabet, tog en regnfrakke over, og gik ned for - nu kun 1/2 fyldt - at gøre deres aftensmåltid lidt mere festligt. Men hvad de selv syntes om pludselig at få smidt et par gulerødder ind ved jeg ikke. Måske var de bare ligeglade. En dame stod nede ved garagerne og så på mig, som var jeg en åndssvag. Hendes reaktion var ikke til at tage fejl af. Måske - 1/4 fyldt - det kan være komplet ligemeget om kaninerne får et par ekstra gulerødder at spise eller må leve af græs resten af deres dage. Menneskenes motiver kan til tider være lidt dunkle. Og det gælder også mine egne! Jeg sidder bare her og har nu drukket et glas vand, mens jeg drømmer om at lave det helt store, geniale illusionsnummer som kan bringe mit liv mening og måske få mig til at forstå, hvem jeg selv er, og hvorfor jeg er blevet sådan som jeg er.

Maj Rafferty

SLIM

Et teaterstykke (Uddrag)

Begge skuespillere er defineret som hen. De kan derfor spilles af alle køn, etniciteter, m.m.

Karakterer:

Hen A - Virker skrøbelig

Hen B - Virker påvirket

AKT I . Scene 1.

På scenen er et køleskab, en mikrobølgeovn, to stole og et bord. Køleskabet siger en brummende lyd hele tiden. Bordet vipper og stolene er ved at falde fra hinanden; de er meget skrøbelige; det gør at skuespillerne enten må sidde helt stille eller rette sig op, når de hviler sig ved bordet eller ved stolene. Der er en underlig tom stemning. HEN B kommer ind på scenen, hvor HEN A allerede venter.

HEN A

Du kommer tre timer for sent.

HEN B

Jeg har aldrig sagt, hvad tid jeg ville komme, hvordan kan jeg så være forsinket? Jeg sagde, at jeg ville komme i løbet af i dag, og her er jeg.

HEN A

Jeg har ventet på dig hele dagen. Det er næsten aften nu

HEN B

Men solen er ikke gået ned. Jeg er en snegl, jeg er en snegl, jeg bærer mit hjem på min ryg, jeg er en snegl.

HEN A

Du er ikke en snegl, du er et menneske. Men dit hår er underligt, og du skulle tage at blive bedre til tid.

HEN B stiller en stor taske og pose ned, indholdet flyder over. Langsomt begynder tingene fra HEN B at blive spredt som et spor rundt på scenen.

HEN B

Grin ikke. Jeg er en snegl, og du er et menneske. Vi to er ikke ens.

HEN A

Ja, slimet er du. Men du er også et menneske. Hvor har du været? Har du spist?

HEN B

Jeg spiser ikke. Jeg suger. Suger slim, suger vand, suger speed, coke, heroin, suger alkohol, suger lim, helium, sukker, koffein, data, internet, information, følelser, penge, suger alt, hvad jeg kan suge. Ikke fordi jeg vil, men fordi det er sådan, at jeg nu engang lever. Som en snegl. Min hud absorberer som en snegl. Har du noget nyt, jeg kan suge?

HEN A stiller et glas vand på bordet.

AKT 2. Scene 2.

HEN A og B skiftes til at sige replikkerne. Vi ser snegle på scenen.

- Et cellerum.

- At skubbe rum rundt.

- At skubbe sit personlige rum rundt.

- At sælge rum, for at få rum.

- Jeg lever i en taske, jeg lever som en snegl. Har altid mine ting på ryggen.

- Du er også klam som en snegl.

- Jeg har ikke noget rum. Mit eget rum. Jeg ikke har noget rum, og jeg er ved at miste, jeg er ved at miste, mit indre rum.

- Der er jo altid det virtuelle rum.

- Jeg har mange rum, men ingen er mine.

- Ja da, vi ses på chatroulette, vi ses på twitter, vi ses i en tekstbesked. Vi ses i en e-mail. Vi ses på skype. Du har stadig ikke svaret på min besked. Er du stadig syg? Hvad er dine planer? Vil du ses eller hvad? Altså. Jeg kan nok først til december, men ikke for længe. Jeg kan ikke overskue, hvis det bliver for mange følelser.

- Du er altid der, jeg er der aldrig. Så er du der, og så er du der. Du elsker det jo. Du er så fuld af lort og åndssvage historier. Det er alt du har. Og dine smil.

- Ja, du er så forkælet.
- Jeg er så træt af, at du smiler hele tiden.
- Jeg troede, at vi havde skabt noget i et helligt rum, jeg krængede mit hjerte ud, og så.
- Ser du overhovedet nogensinde tingene fra min side, tænker du nogensinde på, hvad jeg føler? Det hele handler om, hvad du føler.
- Du siger aldrig hvad du føler!
- Jeg føler alt, men også ingenting. Jeg er fuld af lort, og alle er fulde af lort. Alle er fulde af slim.

